

ledes der skal forholdes med de Personer, der ere 60 Aar gamle og derover; naar de skulle afsones Vand- og Brødsstraffen, kan have noget særligt Saavende ved sig. Jeg kan imidlertid med Hensyn til disse to Vndringsforslag stille mig temmelig indifferent. Naar Vndringsforslaget under Nr. 10 skulde blive vedtaget, vil — nei, jeg beider om Forladelse, jeg har taget feil, Vndringsforslaget under Nr. 10 vil jeg ikke have videre at gjøre med, idet det jo kun angaar den staaende Arrest, som jeg modsætter mig. Men, for at holde mig til Vndringsforslaget under Nr. 9, naar det bliver vedtaget, vil en Person paa over 60 Aar være afstaaen fra at kunne blive hensat i strengt Fængsel paa indskrænket Koft, naar Røgen erklærer sig for, at han kan udholde Straffen; det bliver Følgen af Vedtagelsen af Vndringsforslaget under Nr. 9, og det forekommer mig ikke at være fuldkommen rigtigt. — Jeg kommer dernæst til Vndringsforslagene under Nr. 12 og 13. Disse Vndringsforslag gaa jo ud paa at stille Hærens og Flaadens Mandskab paa samme Fod med Hensyn til den Hjælpestraf, der kan anvendes under ekstraordinære Forhold, idet nemlig Bøiestrafen skal være den ene anvendelige; men derhos gaar Vndringsforslaget endnu et Skridt videre, idet det gaar ud paa, at i Stedet for, at der i Lovforslaget staar: „Naar i Felten eller under Trossamlinger Omstændighederne ikke tilstede“ vil Vndringsforslaget, at der skal staa: „Naar i Felten og i Krigstid paa Logt Omstændighederne ikke tilstede . . .“ Til Fordel for denne Indskrænkning i Hjælpestraffens Anvendelse har Udvalget anført, at det findes ikke i den tybste Straffelov; man har saaledes havt Uret i at paaberaabe sig den, og den erede Drøfver udtalte tillige, at der efter hans Formening ikke var nogen Nødvendighed for at bibeholde den f. Ex. ved Leirsamlinger. Jeg tror, at den erede Drøfver har Ret, naar han er gaet ud fra, at den sjelden vil blive anvendt ved Leirsamlinger; thi der vil man i Reglen have det fornødne Arreststrum eller kunne benytte Arresten, — for Diebliffet i Viborg — som ligger i Nærheden, og, hvis Leirpladsen skulde blive flyttet, i den nærmest liggende By; men det kunde jo dog tænkes, at Forholdene kunde være saaledes, at man vilde føle Savnet, naar man ikke havde denne Straf. Hvor man vistnok navnlig vilde føle Savnet, er under større Trossamlinger, som afholdes i Marken, Øvelser, for hvilke man gjentagende har vist stor Interesse i dette Thing; man har udtalt sig med megen Styrke for det Hensigtsmæssige i, at Øvelser blive foretagne i et andet Terrain end Leirterrainet, som er kjendt ud og ind, og i forskjellige Dele af Landet. Denne Interesse for Officerernes og Mandskabets Uddannelse paa hensigtsmæssigere Maade, end det kan ske i Leiren, viste man jo forresten paa en

høist egen Maade i denne Samling, idet man ikke vilde stemme for et Forslag paa Finantsloven, som jeg havde tilladt mig at stille, om en Bevilling til en saadan Trossamling. Men under saadanne Trossamlinger vilde det vist være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at undvære denne Straf, og derfor holder jeg bestemt paa, at man ikke foretager denne Forandring i Paragrafen. Naar man dernæst formener, at Bøiestrafen vistnok hensigtsmæssig kan anvendes ogsaa i Hæren, skal jeg tillade mig at udtale, at jeg har en noget anden Anskuelse. Jeg kan med Bestemthed sige, at det erede Fler-tallet gaar ud fra en feil Opfattelse af den nu gjældende Bøiestraf. Fler-tallet tror ikke, at Forskjellen vil være væsentlig mellem simpel og streng Bøiestraf, og foretrækker derfor at blive ved det formentlig nu Brugelige, saaledes, at Forskjellen mellem den simple og den strenge Arrest skulde bestaa i, at den strengt Arresterede ikke udløses om Natten, hvorved underforstaas, at der ikke leveres ham Kjøiet. For det Første tror jeg nu, at der er en stor Forskel paa den her i Lovforslaget foreslaaede strenge og den simple Bøiestraf. Det, at være lænket om begge Benene, maa absolut gjøre Straffen meget strengere, end det kun at være lænket om een Fod, hvilket efter min Mening er en meget mild Straf; med Hensyn til Maaden, hvorpaa Bøiestrafen nu anvendes som streng og simpel, skal jeg meddele, at i Reglementet for Anvendelse af disciplinære Straffe ombord foreskrives det i § 9 Punkt 2, at der gives Arrestanten om Natten Kjøie-Madrats og Tæppe. Den eneste Forskel paa den hidtil bestaaende mildere og strengere Bøiestraf er denne, at Arrestanten under den mildere udløses af Bøjen, naar det Kvarter, hvortil han hører, træder til Vagt, altsaa enten Kl. 8 Eftermiddag eller Kl. 12 Midnat; derefter gjør han Vagten med sit Kvarter, sover i sin Kjøie paa dennes Plads under hans Kvarters Trivagt og derefter atter indsettes i Bøjen, naar Morgenspulningen er endt og Dækket nogenlunde tørt, hvorimod han, naar han er dømt Bøiestraf af anden eller strengere Grad, forbliver i Sær Natten igjennem, men erholder Madrats og Tæppe. Forskjellen paa den nu bestaaende første og anden Grad af Bøiestrafen er saaledes ikke stor, og for den Doyne kan det ogsaa være bekvemmere at forblive i Bøjen med det ene Ben, sovende paa Madrats med Tæppe over sig, medens hans Kammerater gjøre Sundevagt. Det gjælder altsaa ikke, hvad Fler-tallet har sagt, om den nuværende strengere og mildere Bøiestraf; men der er jo Intet til Hinder for, at man i Lovforslaget kan give Bestemmelser om, hvorledes Bøiestrafen skal udstaaes i en strengere eller i en mildere Grad. Jeg tror imidlertid, at det, som Fler-tallet har hentydet til, at man kunde berybe den i Bøjen Arresterede Kjøieleder om Natten, er upraktisk og kan let blive ubarmhjertigt.